

ע"פ 57/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 57/20

כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט א' שטיין

לפני:

פלוני המערער:

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
בת"פ 18-12-18 40006 שניתן ביום 18.11.2019 על-ידי
השופט ע' קובו

תאריך הישיבה: ב' באדרה תש"ף (27.02.2020)

בשם המערער:

עו"ד דוד יפתח; עו"ד מאור שבג

בשם המשיבה:

עו"ד אושרה פטל רוזנברג

פסק דין

השופט א' שטיין:

1. ערעור זה מלין על חומרת העונש שנגזר על המערער על ידי בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ביום 18.11.2019 בגיןו של ת"פ 18-12-18 40006 (השופט ע' קובו), בעקבות הרשעתו בהריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין,

עמוד 1

התשל"ז-1977. העונש שהושת על המערער כולל 14 שנות מאסר בפועל שמנין מיום מעצרו, 8.7.2018, וכן מאסר מותנה ופיקוח כספי בסך של 200,000 ₪ שעיל המערער לשומו להוריו של קורבן העבירה, המנוח לואי חיט (להלן: לואן או המנוח).

הערעור שלפנינו, לאחר שצומצם במהלך הדיון, מופנה אך ורק אל עונש המאסר בפועל שהושת על המערער.

2. בית משפט קמא השית על המערער עונש זה בהתקבש על העובדות הבאות, בהן המערער הודה במסגרתו של הסדר דין:

א. מעשה ההריגה התרחש ביום 31.10.2018 בעיר טירה. באותו יום, אחיו של המערער, עבדאלרחיסטולטהנה(להלן: עבד), שהה יחד עם אروسתו נ.מ. במקום מרכזי בעיר. בסביבתם נמצא אנשים רבים שהמתינו לתוכאות הבדיקות לריאות העירייה. אחד מאותם אנשים היה לואן, ארוסה הקודם של נ.מ. עבד וכ.מ. הבחינו בלאוי בשזה התהלה בסמוואלים והסתכל לעברם. בעקבותכך, התקשרעבד למערער באמצעות טלפון סלולרי שהיה ברשותו, סיירלועלך, וביקשו להגיעל מקום. המערער הגיע למקום מידכארש הואנו שאעמוסכימתקפלת (להלן: הסיכון). אחרי שהה קצירה עם עבד, פנההמערערללאישרעדבאותהעתבמרחקלמספרטיריממנו ומאחיו. המערער לקחאתלויאיהצדה למדרכתסמוכוההשניהם שוחובייהם אודותעב, נ.מ. ולואן. במהלךה של אותה שיחה, החלוילופידחיפותבוושניהםעדאשרעובר אורחהפרידבינהם.

ב. מיד לאחר מכן, החלוילכלכתיוונם של עבדו.מ. בשלזה, כאשרהבחןהמערערכלואיהחל להתקבלஅחוילאROSטו, שלפְהמערעראטהסְכִּין, פתחאתלהבאהוהחולדוקאחרילאו. גם עבד החלכלכלטערושאל לואן.מ.מושכתאתיידו מנסה למנוועם מונמלהתעטמעטלוא. מיד לאחר מכן, המערער הסתערעללוואו, וכך עשה גם עבד אחרי ששחרר את עצמו ממחיזתת השלב. המערער ועבד הלמו בחלקו גופו השוני של לואן בצוותאחד. במהלך התקיפה, דקקההמערער אתלאויאיךירהאחתבازורההבלב, ואילו עבד הלמבעפנוי שללאויאיתורשהוואוחזבונמאחר. לבסוף, הצליחוילהימלטמתקפיאל עברסמתהסמכה. המערער ועבד דלקואחריו כשהמערער מנופבסכיבאויר. במהלךהmrdf, זרקהמערער אתהסיכוןל עברו שללאויההסיכוןפצעהבקركע. לואיהמשירלבו בחבבudoפצעו מדמם עד אשר המתוטב בחצרビיתההממוקם בסמוך למסיטה.

ג. כתוצאה מהתקיפה והדקירה הנגרמו לאיפיצעים שונים. לואינפטרביבת החולים, אליו הובהן זמוקצראלאחרהairoע, כתוצאה מהפצעה דקירה בהצהה משמאלאשר פגע בעלבו.

ד. המערער ועבד נמלטו והסתתרו עד אשר הסגיראות עצמן למשטר הבאים 7.11.2018. במהלך הרחירה, זרקהמערער אתהסיכון באמצעותה דкар את לואן לטור פח אשפה באזוריירה. בזמן התקיפה, עבד לא היה מודע לכך שאחיו, המערער, דкар את לואן; מסיבה זו, הוא הורשע בתקיפה בנסיבות חמימות וקיבל עונש מופחת שאיננו נוגע לעניינו.

3. בבואה לגזר את עונש המאסר שהשית על המערער, קבע בית משפט קמא את מתחם העונש ההולם בגין מעשי הריגה שבוצעו בנסיבות דומות. מתחם זה נקבע על יסוד פסק דין שנסקרו על ידי בית המשפט והועמד על 13-18 שנות מאסר בפועל. לאחר מכן, עמד בית המשפט על נסיבותו של המערער שאין קשורות לביצוע העבירה, ובמה: היותו צעריר

יחסית (בנ' 24); היותו נטול עבר פלילי רלבנטי; האיוומים שאליהם הוא נחשף על לא עול בכספי, בהיותו עד תביעה במשפט פלילי אחר; העובדה שאיוומים אלה הצריכו את החזקתו באגף כלא שומר תחת מגבלות שונות אשר חלות על יציאות לחצר הכלא, על תדירות הביקורים ועל אופים, על השתתפות האסיר בקבוצות טיפול ושיקום, על חינוך ותעסוקה, על שימוש טלפון, וכן מגבלות מסוימות נוספות לצידת קשר עם העולם שמצווץ לכלא. כמו כן נלקחו בחשבון העובדה שכליות של המערער הביאה לפגיעה כלכלית קשה במשפחתו ולהבטה העסק המשפחת בזעב אל סוף קירסה, וכן ניסיון הסולחה עם משחתת המנוח שבמסגרתו נטל המערער אחריות לעשייתו. לצד זאת, זקף בית המשפט לחייב המערער את חומרתם המופלגת של מעשי – שכאמר כללו "דקירה באמצעות סכין, אשר גרמה לתוצאה קשה מכל של גדיות חי אדם, וזאת על רקע מחלוקת סתמית על דבר של מה בכר"; וכן את הצורך החברתי בהרטעת רבים מפני עשיית מעשים חסרי רון כגון אלו. שיקולים אלה הביאו את בית משפט קמא למסקנה כי מן הדיון להטיל על המערער מאסר בפועל למשך ארבע עשרה שנים, בגין ימי מעצרו.

4. במסגרת הودעת הערעור ובמהלך הדיון שהתקיים לפניו, הביע המערער צער וחרטה על מעשיו ופירט, בין היתר, את הקשיים שאוותם הוא חווה באגף השומר של הכלא. המערער ביקש מאתנו כי נתחשב בקשיים אלו ונפחית מתקופת מאסרו ככל שניתן.

5. המדינה, מנגד, סומכת את ידיה על פסק הדיון קמא. לשיטתה, בפסק דין זה לא נפל שום פגם אשר יכול להוכיח את התערבותה של ערכאת הערעור.

6. לאחר ש贬תי ועינתי בכתביהם וشكلתי את הטענות שבעל הדיון העלו בעלפה במהלך הדיון שנערך לפניו, הגיעתי למסקנה כי דין הערעור להתקבל באופן חלק.

7. לית מאן דפליג, כי הקלות הבלתי נסבלת של השימוש בסכין ותרבות האלים שמצמיחה אותה מחיבות תגובה שיפוטית נחושה, אשר כוללת הטלת עונשי מאסר ארוכי שנים על נאים שנמצאו אשמים בקטילת חי הוצאה. מבחינה זו, העונש של ארבע-עשרה שנות מאסר שהוטל על המערער על ידי בית משפט קמא הוא עונש נכון וראוי, בהתחשב בקרבתו היחסית לעונש המרבי של עשרים שנות מאסר אותן ניתן להשיט על נאים שהורשע בהריגה. ברו הו, כי הנאים גרים למוטו של המנוח שלא מתוך כוונת זדון, אך הוא עשה כן – כאמור בכתב האישום המתוקן בו הודה – על ידי מעשה אסור תוך אפשרות של גריםמת המות באמצעות אותו מעשה אסור. בצדך אפוא ציין בית משפט קמא בדין, כי מבצעיהם של מעשי הריגה כגון זה נענשים ברגל במאסר מאיורי סורג ובריח לתקופה שבין 13 ל-18 שנים (ראו, למשל: ע"פ 10/1062 כבazz נ' מדינת ישראל (11.6.2013); ע"פ 10/6477 מינליק נ' מדינת ישראל (29.6.2014); ע"פ 4705 פרץ נ' מדינת ישראל (8.1.2013)).

8. ברם, המקרה שלפניו הוא מקרה מיוחד בשל החיקם הקשיים-עד-מאד, עליהם שמענו במהלך הדיון, שהמערער חווה – וימשיך לחווות – באגף השומר של בית הסוהר כשהוא נתון לאיוומים. המערער מצא את עצמו כלוא באגף זה בשל היותו עד תביעה במשפט אחר – נסיבה מיוחדת, אם לא מיוחדת מכך, שהמדינה לא חולקת על קיומה ואנוכי לא רואה טעם לפרטה מסיבות מוגבלות. לאור הפרטים ששמענו במהלך הדיון, סבורני שראוו להעמיד את עונש המאסר של המערער ברף התחרון של המתחם שנקבע לבבו (ראו והשוו: ע"פ 12/5833 פלונית נ' מדינת ישראל (12.9.2013); ע"פ 14/4456 קלנר נ' מדינת ישראל, פסקה 192 לפסק דין של השופט ע' פוגלמן (29.12.2015)).

9. אשר על כן, אציע לחבריו להפחית את עונש המאסר שהושת על המערער לתקופה של 13 שנה בגין ימי מעצרו. שאר רכיבי גזר הדין יעדמו בעינם.

שפט

המשנה לנשיאה ח' מלצת:

אני מסכימן.

המשנה לנשיאה

השופט ד' מינץ:

אני מסכימן.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט א' שטיין.

ניתן היום, י"ט באדר התש"ף (20.3.2020).

שפט

שפט

המשנה לנשיאה